

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Desperare esse maius peccatum omnibus alijs præcedentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Ægroti omnes sperant & aspirant ad sanitatem. Et solus peccator vult in fordibus suis perire? Æthiops non potest mutare pellem suam, nec Pardus varietates suas; ita planè qui in peccatum cecidisti per te, per te non potes adijcere, vt resurgas, nisi

Psal. 112. 7.

Deus, qui suscitatur à terra inopem, & de stercore erigit pauperem, gratiæ & auxiliij sui tibi dexteram porrigat. Potuit te diabolus in profundam mergere, poterit & Deus in excelsum eleuare;

2. Tim. 2. 4.

cuius non minor est potentia, quàm voluntas. *Vult autem omnes homines saluos facere.* Potest ergo, sed volentes. Nolentes curbearet? 3. Scire iuuat non solùm potentiam, sed etiam bonitatem Dei, pro nobis passi & crucifixi? Hanc bonitatem quia ferre non possunt diaboli, ideò neque crucem possunt tolerare.

Psal. 16. 12.

Quoties crucem facis, toties profiteris, Christum pro peccatoribus esse crucifixum. Hoc non credit, qui desperat. Non enim putat, DEVM tam bonum esse, vt ignoscere velit pœnitenti, sed sibi DEVM immitem, crudelem, tyrannum esse imaginatur; quia nescit, quàm bonus sit DEVS, quàm suavis, quàm mitis, quàm amabilis, & quantæ misericordiæ: durum, ferum, terribilem, implacabilem esse iudicat. Sic *mentitur iniquitas sibi.* Est enim voluntas DEI sanctificatio nostra, qui sanat contritos corde; & omnes, qui laborant & onerati sunt, ad se venientes reficit. Vno

Isa. 55. 7.

verbo: *Derelinquat impius viam suam, & vir iniquus cogitationes suas; & reuertatur ad Dominum, & miserebitur eius: & ad Deum nostrum, quoniam multus est ad ignoscendum.*

IV.

Ludouic.

Blosius Monili Spirit. c. 7.

Adeò autem multus est ad ignoscendum, vt Deus D. Catharinæ Senensis aliquando dixerit, peccatores in morte de diuina misericordia desperantes, multò grauiùs ea desperatione peccare, quàm omnibus alijs peccatis, quæ antea vniquam perpetrarunt. Falsò enim iudicant hi, suam iniquitatem maiorem esse, quàm diuinam bonitatem, quæ infinita est. Ex quo falso principio, ducunt alterum errorem, quo magis dolent de damno suo irreparabili, quàm de Deo offenso. Itaque si quis, etiam sacrilegus, aut veneficus, iam iam animam acturus, verè doleret de Deo offenso, & contempro, atq; ad Dei misericordiam recurreret, per pœnitentiam, Dei misericordiam certissimè inueniret. *Quoniam in infinitum maior est, inquebat, misericordia mea, quàm sint*

omnia

omnia peccata, qua umquam fuerunt commissa, vel qua committi possunt ab aliqua creatura. Hanc doctrinam etiam alibi à me positam, reponere placuit, quia valde utilis est, immò necessaria summis peccatoribus, ne in extremo & peccatorum, & vitæ gradu positi desperent; sed vt per lachrymas, & pœnitentiam ad diuinam misericordiam recurrant, & oboriente aliqua vel libidinis, vel desperationis tentatione, cruce se signantes, cacodæmonem, damnatum illum spiritum, à se repellant, in ipso Christo crucifixo immensam Dei erga se bonitatem agnoscentes; exemplo illius, de quo Ludolphus à Saxonia hanc historiam refert. Quidam erat Religiosus, cui multa diuinitus reuelabantur. Non latebat ea gratia fratrem alterum, eiusdem cœnobij Religiosum. Quare eundem sollicitè rogauit, vt à Deo impetraret manifestationem, *An ipse de numero saluandorum esset?* Passus est ille tandè se multis precibus exorari, vt id à Deo auderet petere. Et Deus, vel vt castigaret, vel vt tentaret curiosum, ostendit oranti, fratrem illum esse de numero damnandorum. Pius itaque ille vir, quia nolebat fratrem suum contristare, secretum aliquot diebus tacitus apud se premebat. Instabat alter, & vrgebat in dies singulos responsum, cui ille, quamuis perinuitus, tandem illud arcanum detexit. Quid alius fecisset? quid statuisset? Numquid illud:

Ergo viuamus, dum licet esse bene?

Non ita collegit Religiosus ille, sed quia Scripturas diuinas intelligebat, illi respondit: *Benedictus Deus: nec tamen sic desperabo; sed pœnitentiam, quam per ingressum religionis assumpsi, de cetero duplicabo, & triplicabo, donec gratiam, & misericordiam apud Deum altissimum, qui pius est, inueniam.* Alius legitur à dizbolo in Angelum lucis transfigurato audiuisse, *Quid te diu in eremo maceras? quid frustra oras, cum sis de numero reproborum? ita respondisse: Quia ergo tunc in inferno Deum laudare non potero, nunc, dum adhuc possum, tantò magis glorificabo.* Quo tam sancto dicto & Angelus laruatus apparere desijt, & verus Angelus ei se stirit, qui ei significauit, nomen illius inscriptum esse in syllabum saluandorum. Ad eundem modum suprascripto Religioso, alia reuelatione patefactum est, per eundem internuntium, dictum prius

Ludolph à
Saxonia 2.
part. vitæ
Christi, c. 50.

hypotheticum, ac per tentationis modum fuisse illi nuntiatum; esse enim illū omninò de numero prædestinatorum ad gloriam. Quo nuntio lætus, mirificè animatus est, vt tantò impensius Deum amaret, & de virtute in virtutem quotidie progressum faciens, in bono vsque ad finem vitæ perseueraret. Talibus exemplis animati, numquam debemus de salute nostra desperare, numquam abijcere animum à pœnitentia arripienda.

CAPVT LIX.

Magnos pœnitentes magnis tentationibus debere resistere, in S. Theodora pœnitentis exemplo, ostenditur.

I.
Matth. 4. 3.

NON sine causa, in diuinis litteris, Satan *tentator* dicitur; qui, si ipsum Dei Filium ausus est tentare, quem non audebit aggredi? Et quidem nulli parcat. Iustus tentat & innocentes, vt eos iustitiâ priuet innocentiaq; exuat, sicut tentauit Euam & Adamum in Paradiso. Eos, qui in peccatum lapsi sunt, tentat vt profundius labantur, & peccatum suum non confiteantur. Quòd si qui noxium illum pudorem heroica sui demissione vicerunt, & sacerdoti sincerè omnia sua peccata patefecerunt; tentare eos non cessat, pœnitentiam vt aut penitus omittant, aut non integrè perficiant, aut de die in diem differant; aut fatigati desistant. Quas tentationes etiam Deus permittit, vt magna pars pœnitentiæ sit, ipsa victoria tentationum. Noui ego octoginta annorum senem, à quo ipse intellexi, extra omnem carcerem, liberè fatente, se septimo ætatis suæ anno, à diabolo seductum, vsque ad octogesimum vitæ annum, in veneficio versatum, tandemque alicuius adhortatione excitatum, & seruitutis Stygiæ pertæsum, omnia totius vitæ peccata ritè confessum, illo tamen etiam tum solo pœnè metu à confessione absterritum, ne à dæmone atrociter vapularetur, aut omnino instar Penthei, à Furijs Acheronticis laceraretur; cui Confessarius pro pœnitentiæ parte injunxerit, vt, quoties veterator ille veniret, ei que lapides, fustes, vngues intentaret, ac necem ipsam minaretur, illi diceret, & in scuti vicem obijceret, se hæc, & plura alia, immò mille Acherontes commouisse,